

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedy Mgr. Ing. Petra Šuránka a soudců Mgr. Jana Čížka a JUDr. Davida Krysky ve věci

žalobce: **V. K.**, narozený X,
státní příslušník Ukrajiny,
bytem X,
zastoupen advokátem JUDr. Tomášem Matouškem, Ph.D.,
sídlem Baškirská 1, Praha 10,

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**,
sídlem náměstí Hrdinů 3, Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 4. 9. 2018, č. j. MV-95927-4/SO-2016,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná změnila rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 26. 5. 2016, č. j. OAM-30055-18/DP-2015 (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl podle § 44a

odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 **písm. a)** zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 17. 12. 2015 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě z důvodu, že se nepodařilo ověřit údaje uvedené v žalobcově žádosti. Žalovaná napadeným rozhodnutím změnila prvostupňové rozhodnutí tak, že se žádost zamítá podle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3, § 37 odst. 2 písm. b) a § 56 odst. 1 **písm. j)** zákona o pobytu cizinců, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území České republiky.

2. Žalobce v žalobě namítl, že napadené rozhodnutí je nezákonné, neboť došlo k nesprávnému skutkovému a právnímu hodnocení věci. Společnost L. V. s.r.o., IČO: X, sídlem X (dále jen „L. V. s.r.o.“) postupovala v souladu s pokyny svého účetního, podle kterého při základní odměně 2 499 Kč a pohyblivé složce mzdy 10 000 Kč nemusí přihlašovat svého zaměstnance na příslušnou správu sociálního zabezpečení. Tento postup rovněž odpovídá právním předpisům a ustálené daňové judikatuře.
3. Žalovaná ve vyjádření k žalobě odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž se dle svého tvrzení již s většinou námitek vypořádala, a navrhla žalobu zamítnout.
4. Žalobce v podání ze dne 7. 11. 2018 stručně rozvedl již v žalobě uplatněný žalobní bod. Uvedl, že mezi ním a společností L. V. s.r.o. byly uzavřeny dvě smlouvy. První o výkonu funkce jednatele, ve které byla stanovena odměna ve výši 2 499 Kč, a druhá dohoda o provedení práce, ve které byla stanovena odměna ve výši 10 000 Kč. Je pravda, že obě tyto částky byly uvedeny na mzdovém listu, nižší částka v položce měsíční mzda, vyšší potom v položce mimo pojistné, ale to jen proto, že podle § 38j zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmu, ve znění účinném do 31. 12. 2015 je třeba na mzdovém listě uvést součet všech příjmů. Ohledně částky 2 499 Kč žalobce odkázal na § 6 a § 7 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, ve znění účinném do 6. 12. 2015 (dále jen „zákon o nemocenském pojištění“), ze kterých je zřejmé, že pokud odměna jednatele za výkon funkce nedosáhne alespoň 2 500 Kč, nepodléhá sociálnímu pojištění. Z § 7a zákona o nemocenském pojištění dále plyne, že pokud příjem z dohody o provedení práce nepřesáhne 10 000 Kč, nepodléhá sociálnímu pojištění. Podle žalobce tedy správní orgán chybně vyhodnotil předložený mzdový list, neboť zcela ignoroval, v jaké položce se která z částek nachází, a že příjem odvozený ze dvou různých smluv tak, jak jsou popsány výše, nemůže podléhat sociálnímu pojištění. Dále podle žalobce správní orgány nijak nedoložily, jakým způsobem dospěly k čisté mzdě 10 673 Kč a ignorovaly vyjádření daňového poradce Martina Černého, podle něhož žalobci vyplácená částka nepodléhá sociálnímu pojištění.
5. Žalovaná v replice ze dne 13. 12. 2018 doplnila, že žalobce v průběhu správního řízení nedoložil žádnou dohodu o provedení práce, na kterou ve svém vyjádření odkazuje, a ze které by vyplývalo, že jeho příjem z této dohody je 10 000 Kč. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38, žalovaná uvedla, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o prodloužení povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací a je na účastníkovi, aby správnímu orgánu předložil podklady nutné pro vyhovění žádosti. Vzhledem k tomu, že žalobce toto neučinil, a naopak z doložené smlouvy o výkonu funkce jednoznačně vyplývá, že jeho celkový příjem je 12 499 Kč, což prokazuje i potvrzení o výši příjmu od společnosti L. V. s.r.o., žalovaná opětovně navrhla žalobu zamítnout.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že žalobci bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání – účasti v právnické osobě s platností od 8. 10. 2013 do 7. 10. 2015. Dne 26. 8. 2015 podal žalobce žádost o prodloužení platnosti tohoto povolení. V žádosti uvedl, že je jednatelem společnosti L. V. s.r.o., jejímž předmětem činnosti je pronájem nemovitostí. K žádosti byla jako doklad o příjmu žalobce doložena smlouva o výkonu funkce jednatele ze dne 2. 7. 2012, potvrzení o výši příjmu za období květen až červenec 2015 a mzdové listy za měsíce leden až červenec 2015. Ve smlouvě o výkonu funkce jednatele uzavřené dne 2. 7. 2012 mezi žalobcem a společností L. V. s.r.o. (jednající žalobcem) bylo ujednáno, že žalobci náleží za výkon činnosti jednatele odměna ve výši 2 499 Kč a vedle toho pohyblivá složka odměny až do výše 10 000 Kč. Dle mzdového listu a potvrzení o výši příjmů byla žalobci vyplácena v měsících lednu až červenci roku 2015 měsíční mzda ve výši 12 449 Kč. Součástí správního spisu je dále vyjádření Okresní správy sociálního zabezpečení, podle které byla společnost L. V. s.r.o. v evidenci Okresní správy sociálního zabezpečení Praha-východ od 3. 1. 2011 do 31. 1. 2011, přičemž žalobce byl u této společnosti po tuto dobu evidován jako zaměstnanec.
7. Dne 26. 5. 2016 vydal správní orgán I. stupně prvostupňové rozhodnutí, v němž po rekapitulaci dosavadního průběhu řízení konstatoval, že zjištěný stav věci, tedy že žalobce neodváděl ze svého příjmu pojistné na sociální zabezpečení, odpovídá důvodům neprodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť se i přes vyhodnocení předložených dokladů nepodařilo ověřit údaje uvedené žadatelem v žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu. V závěru správní orgán I. stupně uvedl, že neprodloužení pobytového oprávnění nepředstavuje zásah do soukromého a ekonomického života žalobce, neboť žalobce má všechny rodinné příslušníky na území Ukrajiny a nemá žádné zdravotní problémy, které by mu bránily vycestovat. Zároveň je zřejmé, že žalobce bydlel po celou dobu svého pobytu na území České republiky v pronajatých nemovitostech, nedošlo tedy ani k vybudování významné majetkové vazby na území České republiky a vycestováním tak nebude zasaženo do jeho vlastnického práva k nemovitým věcem.
8. Proti tomuto rozhodnutí se žalobce odvolal, přičemž namítl, že správní orgán I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, nesprávně hodnotil provedené důkazy a celou věc nesprávně právně posoudil. Žalobce argumentoval tím, že má uzavřenou smlouvu o výkonu funkce, na základě které mu náleží odměna 2 499 Kč, a dále dohodu o provedení práce, na základě které pobírá 10 000 Kč. Ani z jednoho z těchto příjmů tak vzhledem k jejich výši, není povinen odvádět pojistné na sociální zabezpečení. K odvolání žalobce přiložil vyjádření daňového poradce M. Č., podle něhož žalobci náležela na základě smlouvy o výkonu funkce jednatele odměna 2 499 Kč a na základě dohody o provedení práce částka ve výši 10 000 Kč. Ani jedna z těchto částek nezakládá účast na důchodovém pojištění. Příjmy žalobce nepodléhaly odvodům pojistného na sociální zabezpečení.
9. Žalovaná napadeným rozhodnutím výrok prvostupňového rozhodnutí změnila tak, že žádost žalobce se zamítá a platnost povolení k dlouhodobému pobytu se neprodlužuje, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka v pobytu cizince na území. Po stručné rekapitulaci dosavadního průběhu řízení a nosných důvodů prvostupňového rozhodnutí žalovaná uvedla, že přistoupila ke změně výrokové části rozhodnutí, neboť zjištěný skutkový stav byl dle jejího názoru částečně podřazen pod nesprávné zákonné ustanovení. Nicméně žalobce touto změnou nebyl nikterak dotčen na svých právech, neboť mu není ukládána žádná povinnost a ani nedošlo ke změně rozhodnutí v neprospěch žalobce, neboť

důsledek, tedy zamítnutí žádosti, zůstal stejný. Žalovaná dospěla k závěru, že na základě doložených podkladů bylo nade vší pochybnost prokázáno, že měsíční čistý příjem žalobce je 12 499 Kč, ze kterého nebyly odváděny zákonné odvody, přičemž žalobce za toto jednání jako jediný jednatel společnosti nese odpovědnost. Žalobce tak porušil právní předpisy České republiky, čímž došlo k naplnění podmínky jiné závažné překážky pobytu ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. K uplatněným námitkám žalovaná uvedla, že za stěžejní považuje skutečnost, že žalobce nedoložil dohodu o provedení práce, ze které by vyplýval jeho příjem 10 000 Kč. Naopak ze smlouvy o výkonu funkce jednatele je zřejmé, že jeho celkový hrubý příjem činil 12 499 Kč, ze kterého byl žalobce vzhledem k tomu, že tento příjem přesahuje 2 499 Kč, povinen odvádět vedle daně z příjmu i pojistné na sociální zabezpečení. V případě hrubého příjmu 12 499 Kč by po odečtení zákonných odvodů činil příjem 10 673 Kč.

10. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání řádných opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Jde tedy o žalobu věcně projednatelnou. Soud při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době jeho vydání (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 s. ř. s.). O věci soud rozhodl postupem podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalovaná uvedla, že s rozhodnutím bez nařízení jednání souhlasí, a žalobce ani na výzvu soudu nesdělil, že by s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.
11. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 3, § 46 odst. 7 a 8 a § 47 vztahuje obdobně.
12. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nelze dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
13. Podle § 37 odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců ministerstvo zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže cizinec přestal splňovat některou z podmínek pro udělení víza.
14. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
15. Žalobce primárně namítá, že správní orgány došly k nesprávným skutkovým zjištěním, neboť jeho příjem posuzovaly v souhrnu jako jednu částku namísto toho, aby jej rozdělily na dvě části (2 499 Kč a 10 000 Kč), protože každá z nich má odlišný smluvní základ. Pokud by tak učinily, musely by dojít k jednoznačnému závěru, že žalobce nebyl povinen odvádět pojistné na sociální zabezpečení. Zdejší soud se nicméně ohledně tohoto žalobního bodu zcela ztotožňuje se závěry žalované. Žalovaná v napadeném rozhodnutí poukázala na to, že žalobce své tvrzení týkající se existence dohody o provedení práce nepodložil žádnými důkazy, a proto jeho argumentace zůstala pouze v rovině tvrzení. Údajnou dohodu o provedení práce žalobce nepředložil ani správním orgánům v průběhu správního řízení, ani následně v průběhu soudního řízení. Pouhé vyjádření daňového poradce obsahující informaci o tom, že dohoda o provedení práce měla být žalobcem uzavřena, nelze považovat za věrohodný důkaz existence takové dohody. Za daných okolností tedy

pouhé tvrzení o možném nedostatku skutkových zjištění není způsobilé vyvrátit zjištění vyplývající ze smlouvy o výkonu funkce jednatele, mzdového listu a potvrzení o výši příjmů, které žalobce předložil s žádostí o prodloužení dlouhodobého pobytu. Z těchto listin je zřejmé, že základní odměna žalobce za výkon funkce jednatele činila 2 499 Kč měsíčně, ke které byla v čl. 3 smlouvy sjednána pohyblivá složka až do výše 10 000 Kč. Z tohoto smluvního ustanovení i z obsahu mzdového listu a potvrzení o výši příjmů vyplývá i to, že měsíční příjem žalobce z výkonu funkce jednatele společnosti L. V. s.r.o. činil v období od ledna do července roku 2015 celkem 12 499 Kč, nikoliv pouze 2 499 Kč, jak tvrdil žalobce.

16. Situace by byla jiná v případě, pokud by žalobce doložil existenci dohody o provedení práce. V takovém případě by se správní orgány musely zabývat otázkou, zda část žalobcova příjmu skutečně nepochází z pracovní činnosti vykonávané na základě dohody o provedení práce. Avšak s ohledem na skutečnost, že řízení zahajovaná na návrh, tedy i řízení o žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejsou ovládána zásadou vyšetřovací, je zejména v zájmu žadatele (zde žalobce), aby shromáždil a správnímu orgánu předložil všechny potřebné podklady. Pokud tak žalobce neučinil, je zjištěný skutkový stav důsledkem jeho pasivity, kterou nelze správním orgánům při zjišťování skutkového stavu přičítat k tíži, neboť vycházely z těch podkladů, které měly k dispozici (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 3. 2015, č. j. 9 Azs 12/2015 - 38).
17. K otázce právního posouzení věci žalovanou soud nejprve odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, podle které tvoří rozhodnutí správních orgánů I. stupně a odvolacího orgánu jeden celek. Projevem této jednoty je např. i to, že odvolací orgán může doplnit či pozměnit prvostupňové rozhodnutí, k čemuž v tomto konkrétním případě došlo, přičemž pro účastníky řízení je závazné odvolací rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým (srovnej např. rozsudky NSS ze dne ze dne 29. 7. 2010, č. j. 2 As 83/2009 - 239, a ze dne 29. 11. 2012, č. j. 4 Ads 97/2012 - 66).
18. Cizinec pobývající na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání má povinnost dodržovat předpisy, které se váží k podnikání na území tohoto státu, a to včetně povinnosti přihlášení k platbám sociálního zabezpečení. Zjištění, že cizinec neplní své zákonné povinnosti či obchází zákon upravující účast na systému sociálního zabezpečení, lze nepochybně hodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Je pravdou, že zákon o pobytu cizinců tzv. jinou závažnou překážku přímo nedefinuje, avšak je zájmem státu, aby povolení k pobytu náleželo jen těm cizincům, kteří neporušují ani neohrožují veřejný pořádek na území státu, náležitě dbají dodržování všech povinností, které jim právní řád ukládá, a svá práva nevykonávají na úkor práv jiných osob nebo státu samotného (srovnej rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 12. 2017, č. j. 11 A 168/2017 - 47). Otázkou, zda nehrazení pojistného na sociální zabezpečení lze podřadit pod naplnění skutkové podstaty § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, se zabýval NSS v rozsudku ze dne 30. 5. 2016, č. j. 3 Azs 277/2015 - 29, v němž uvedl: „*Nejvyšší správní soud se předně ztotožňuje se závěrem krajského soudu ohledně aplikovatelnosti § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců na projednávaný případ [ve kterém účastníkovi řízení nebyl prodloužen pobyt mj. z důvodu neplacení pojistného na sociálním zabezpečení – pozn. zdejšího soudu]. To plně potvrzuje právní názor vyslovený Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 27. 9. 2013, č. j. 4 As 114/2013 - 35, na nějž soud pro tyto účely odkazuje. Nejvyšší správní soud v této souvislosti dává stěžovateli shodně s krajským*

soudem za pravdu, že neplnění povinností spojených s podnikáním může představovat závažnou překážku pobytu cizince na území České republiky ve smyslu citovaného ustanovení. (...) Jinými slovy, správnímu orgánu nic nebrání hodnotit dodržení registrační povinnosti žalobce, respektive placení pojistného na sociální zabezpečení, ve vztahu k pojmu "závažné překážky" obsaženého v § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců."

19. Z tvrzení samotného žalobce je zřejmé, že mu byly vypláceny částky 2 499 Kč a 10 000 Kč. Už samotná skutečnost, že obě tyto částky jsou nejvyšší možné částky, které lze vyplácet, ať již na základě smlouvy o výkonu funkce či dohody o provedení práce, aniž by bylo třeba z nich odvádět pojistné na sociální zabezpečení, naznačuje snahu žalobce o to, aby se vyhnul zákonné povinnosti odvádět pojistné na sociální zabezpečení. V daném případě je však rozhodné, že existence dohody o provedení práce nebyla vůbec prokázána, a proto zjištěný skutkový stav svědčí o tom, že příjem žalobce ve výši 12 499 Kč plynul pouze ze smlouvy o výkonu funkce jednatele. Na příjem v této výši se již nevztahuje výjimka z povinnosti platit pojistné při nedosažení rozhodného příjmu ve výši 2 500 Kč plynoucí z § 3 odst. 3 zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, ve znění účinném do 31. 12. 2015, ve spojení s § 6 odst. 1 písm. b) a odst. 2 zákona o nemocenském pojištění. Žalobce tak byl z pozice jednatele společnosti L. V. s.r.o. povinen ze souhrnu dosažených příjmů odvádět sám za sebe pojistné, což však nečinil. Toto jednání soud hodnotí ve shodě s žalovanou jako porušení zákona zakládající jinou závažnou překážku pobytu cizince na českém území. Lze proto konstatovat, že na základě podkladů předložených žalobcem bylo prokázáno, že žalobce v předmětném období pobíral příjem ve výši 12 499 Kč ze smlouvy o výkonu funkce jednatele. Tuto skutečnost posoudila žalovaná správně jako jinou závažnou překážku bránící pobytu žalobce na území České republiky ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců. Tvrzení o tom, že část odměny nebyla vyplácena na základě smlouvy o výkonu funkce jednatele, nýbrž jako o odměna z dohody o provedení práce, žalobce neprokázal. Žalobní bod týkající se nesprávného skutkového a právního posouzení věci je tak nedůvodný.
20. V rámci doplnění žaloby podáním ze dne 7. 11. 2018 uplatnil žalobce (vedle rozšíření argumentace v rámci již dříve uplatněného žalobního bodu) též další žalobní bod, podle něž žalovaná „ignorovala“ vyjádření daňového poradce. Pokud tím bylo míněno, že se žalovaná s tímto podkladem předloženým žalobcem nevypořádala, pak lze uvést, že žalovaná se sice výslovně v napadeném rozhodnutí tímto podkladem nezabývala. Nicméně vyjádření daňového poradce neobsahuje nic jiného než opakování tvrzení, jež žalobce uplatnil v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, a pokud se žalovaná řádně a správně vypořádala s odvolacími námitkami uplatněnými žalobcem, implicitně tím rovněž vyjádřil důvody, proč ani vyjádření daňového poradce neshledala podkladem k tomu, aby věc posoudila odlišně. I kdyby tedy žalovaná pochybila tím, že se výslovně vyjádřením daňového poradce nezabývala, nemohla by mít taková vada vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Ani tento žalobní bod není důvodný.
21. Jelikož soud neshledal žalobní body důvodnými a ani z obsahu správního spisu nezjistil žádnou vadu řízení, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námítky, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšné žalované

nevznikly žádné náklady převyšující náklady běžné úřední činnosti, soud jí proto náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 23. listopadu 2020

Mgr. Ing. Petr Šuránek, v. r.
předseda senátu